

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארגע נוספות**

399

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

'בכל זור וזור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים'

כחו של אברהם

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

ועיין בספר 'דרך ה' להרמח"ל שכתב שיש בהנהגה זו לימוד לדורות ומכור הברזל של מצרים יסורים ועיניוים במשך מאתים ועשר שנים, עלינו ללמוד לכל תקופה ולכל מצב של יסורים, כמו שאז לא היו היסורים ללא מטרה ח"ו כן גם היום. ואם כלל ישראל עוברים היום יסורים ואם נהרגו שש מאות רבוא יהודים ל"ע, עלינו לידע כי היו אלה יסורים של כור ברזל **שהתכלית שלהם הוא; 'להיות לו לעם נחלה'.**

רבתי! ללא יסורים אי אפשר לעלות בשום דרגה תורה. ו'א"י ועוה"ב **אין נקנין אלא ביסורים'** (ברכות ה). מי שמדמה שאפשר לו להיות בן תורה מתוך שינה, מתוך הילוך בדרכי לבו וע"י לימוד כמה שעות ביום, ידע נאמנה שבשום אופן לא! כדי להיות בן תורה עליו לסבול יסורים עבור תורה. רק לסובל יסורים נותנים תורה ואין הדברים אמורים דוקא בתורה בדרגא של ראש ישיבה וגדול בישראל, אלא ללא יסורים אי אפשר שיהיה לו שום שייכות לתורה.

ומה הם היסורים? למסור כל ההבלים ודמיונות עולם הזה והשקפות הזרות, כל אלה לבטל למען לימוד התורה העדיף מהם. מאז שנכנסו ישראל לכור

המשך בעמ' 2 <<<

העבודה העיקרית השייכת לזמן זה? **אנו מוצאים זאת בפסוק; 'אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים' (שמות' כ ב). וכתב הרמב"ן; 'וטעם "מבית עבדים" שהיו עומדים במצרים בבית עבדים שבונים לפרעה ואמר להם זה שהם חיבין שיהיה השם הגדול והנכבד והנורא הזה להם לא' שיעבדוהו, כי הוא פדה אותם מעבדות מצרים". כטעם; 'עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים' (ויקרא' כה נה).**

ההשקפה הראשונה בדברי הרמב"ן; שחיוב העבדות אל הקב"ה, בא מזה שהוציאנו מתחת עבדות מצרים וזו היא גם ההשקפה הראשונה בפסוק; 'נא אתכם לקח ה' ניוצא אתכם מפור הבקול ממצרים להיות לו לעם נחלה פיום הנה' (דברים' ד כ) אלא אין זו אלא השקפה ראשונה ואלו דאמת עמוק הוא הענין יותר;

העבדות למצרים הוא הנתיב לעבודת הקב"ה. במצרים למדו ישראל משמעותה של עבדות מה היא, שהעבד עושה את רצון אדוניו ללא כלשהו רצון עצמי ובוזה ילמדו כיצד לעבוד את הקב"ה לאחר קבלת התורה. ונמצא שלא רק שהציאה מכור הברזל, אלא עצם היותם בכור הברזל, **היתה לשם המטרה של; 'להיות לו לעם נחלה'.**

אין ענינו של סיפור יציאת מצרים סיפור מעשה והנס שנעשה לפני שלשת אלפי שנה אלא תכלית המצוות הנעשות לפני הפסח ומצוות הסדר ואיסור חמץ הם כדי להתעלות ולחוש כאילו אנו יצאנו ממצרים 'ואילו לא הוציא הקב"ה את אבותינו ממצרים הרי אנו ובנינו ובני בנינו משועבדים היינו לפרעה במצרים' עם כל הבחינות של עבדות בטומאה של מצרים, עם אנשים בעלי שיטות והשקפות של שקר. וכשאדם מסיים חג הפסח ורואה את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, ברי שנהפך לאיש אחר ואינו אותו אדם שהיה קודם הפסח.

חובה זו של; 'לראות עצמו כאילו הוא יצא ממצרים' מיוחדת היא לזמן חג הפסח, כי אצלנו אין הזמן הולך אלא שאנו הולכים בתוך מעגל השנה. ובכל שנה כשאנו חוזרים לנקודה של זמן הפסח, שוב אנו נמצאים תחת אותה השפעה שהשפיע הקב"ה באותה תקופה, השפעה ששמה יציאת מצרים. ומי שמשכיל לקלוט השפעה זו, זוכה והופך ליוצא ממצרים על עניניו הרבים; השפעת חסד, השפעת שומר הבטחתו, הפרסום שהוא בעל היכולת ומתוך השפעות אלו, יהיה ראוי לקבל את ההשפעה שבחג השבועות זמן מתן תורתנו. כשאנו באים להתבונן מה היא

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

>>> המשך מעמ' 1

הברזל למען תכליתם, לעולם הם שרויים בכור הברזל למען התכלית שיהיה במהרה בימינו וכשם שאז אמר הקב"ה למידת הדין די ונגאלו, כן לעתיד לבוא בקרוב יאמר הקב"ה די למידת הדין וברגע אחד ממש יגאלו ישראל. ('מערכי לב')

'מתחיל בגנות ומסיים בשבח. ודורש מארמי אובד אבי עד שיגמור כל הפרשה כולה' (פסחים י ד)

כבר ביארנו שלא למזכרת אנו חוגגים את המועדים, אלא חוזרים אנו בהם לתוכנם המקורי, לאותה קדושת הזמן שנשפעת גם עכשיו כבעת ההיא. אמר מו"ר זצ"ל: "לא הזמן עובר על האדם, אלא האדם נוסע בתוך הזמן. למשל; בשבת הראשונה כאילו נקבעה תחנה ששמה שבת ובכל שבוע ושבוע מגיע האדם לאותה תחנה עצמה, ממש אותה השפעת הקדושה עצמה של שבת בראשית וכן במועדים; בכל שנה ושנה חוזר האדם ומגיע אל תחנת גאולת מצרים, אשר בזמן ההוא אפשר להשיג השפעת הגילוי של חירות זמן חרותנו ממש.

'בהגדה של פסח' אומרים; 'מתחילה עובדי עבודה זרה היו אבותינו... תרח אבי אברהם ואבי נחור'. והוא ע"פ המשנה; 'מתחיל בגנות ומסיים בשבח'. ויש להבין; מה התועלת בזה שמזכירים את הע"ז של אבותינו של אברהם אבינו, הלא אברהם אבינו ע"ה נעתק לגמרי ממקורו הראשון והתחיל יחוס חדש לגמרי ומה לנו בלילה הזה לשוב וליחסו אל מוצאו הראשון?

אך דוקא זאת רוצים ללמדנו; שנתאר לעצמנו את אמיצות דעתו של אברהם אבינו, שקם ועמד כנגד אביו וביתו וכל משפחתו ונגד כל העולם כולו ונלחם למען אמיתת יחודו ית'. הרי כל אחד מאתנו יודע כמה קשה הדבר לשחות כנגד זרם הכלל, אפי' בסביבה שמתנגדת רק מעט לדעותינו, עאכ"כ למי שהוא יחיד ובודד בתוך סביבה שהיא כולה מתנגדת בהחלט. הרי לנו ציור למידת האמיצות שהצטרך לה אברהם אבינו, כדי לעמוד כנגד תרבות של ע"ז מושרשת ויציבה מדורי דורות, אין זאת אלא קשיות עורף ממש לצד הטוב וא"א להגיע לזאת אלא בהחלטה מוצקת כברזל שלא להכנע בשום פנים ואופן, ואם הצד שכנגד לא בא בחשבון כלל, אין ליצה"ר אחיזה כמו שכתב הגרש"ז זצ"ל; שהמתחיל לחשוב שהנסיון קשה, כבר הגביר על עצמו את היצה"ר.

ובכח זה קיבל אברהם אבינו ע"ה הבטחה בגדר ברית שלא יכלה זרעו כמש"כ; "לא מאסתים ולא געלתים

לכלתם' (ויקרא' כו מד) שפירושה; שהנקודה הקדושה הטמונה בלבו של כל אחד מישראל לא תתבטל לעולם, בחינת שבועתו ית' בניגוד לשאר ההבטחות שאינן אלא על תנאי, היא עצם הקביעות המוצקה שלא שייך בה כל שינוי וערעור. בעולם הרוחני כל דרגה שמשיגים וקונים נעשית למציאות קיימת כמ"ש ז"ל; 'אפרו של יצחק צבור ועומד לפני על המזבח' (ילקו"ש' ויקרא' כו) וכן כאן; הנקודה הקדושה שירשנו בנשמותינו היא האמיצות של אברהם אבינו ממש, שהמשכה בורעו, הובטחה ע"י הברית.

אברהם אבינו ע"ה זכה להגביל את כח הסטרא אחרא, עד שלא תוכל להתקיף את הנקודה האחרונה של מציאות קדושה בלב ישראל. אולם משה רבנו ע"ה הרחיק לכת עוד יותר ממנו, הוא התפלל כמה מאות תפילות שיזכה להכניס את ישראל לארץ והענין ביאר ב'זהר'; שאילו משה הכניס את ישראל לארץ לא היה שייך חרבן וגלות ('פנחס' רכ) פי'; שמשה רבנו ע"ה בהכנסתו את ישראל לארץ ישראל, היה מצמצם את גבול היצה"ר עד שלא יכלול את הנסיון לעבודה זרה ובזה לא היה נוצר מקום לחרבן בית המקדש ולכל הגלויות.

דבר זה היה מתאים לבחינת פנים בפנים שלו פירוש; שהדעת קבועה ומתמדת בדבקותה להשי"ת, שהיא העוקרת את שרש הע"ז כמו שאז"ל; "אל תפנו אל קאלילם" (ויקרא' יט ד)... אל תפנו אל מדעתכם' (שבת' קמט). אך דורו לא היה ראוי לכך ויהושע הוצרך לבחינת מלאך, בחינת שליח, כי כבר לא זכו לפנים בפנים כנאמר: "עֲתָה קָאָתִי" ('יהושע' ה יד) אני הוא שבאתי בימי משה רבך ודחה אותי' (תנחומא' 'משפטים') הנהגה זו משקפת את מציאותם האמיתית של ישראל עד ביאת המשיח במהרה בימינו.

'מצה זו שאנו אוכלים... על שום שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ עד שנגלה עליהם ממ"ה הקב"ה וגאלם' (הגדה של פסח) דבר זה מרמז על היותם במ"ט שערי טומאה במצרים ועל כן מיהר הקב"ה לגאלם טרם יחמיץ בצקם פי'; טרם יגיעו לשער החמישים שהוא הכליון הגמור ח"ו, הכליון הרוחני שהוא גם הכליון הגשמי וזוהי באמת אותה הבטחה של; "לא מאסתים ולא געלתים לכלתם".

ובזה מתבארים גדרי חמיץ בפסח; שהאוכלו בכרת. ומצות השבתה. ולא יראה ולא ימצא. כי חמיץ בפסח מרמז; לסכנת ההגעה לשער החמישים וע"כ צריכים לבערו מכל וכל כנגד מחיית זכר עמלק. ב'ילקוט' איתא; 'אם אין ישראל עושים תשובה אין נגאלים. ואין עושים תשובה אלא, מתוך צער וטלטול ומתוך

שאינן להם מחיה. ואין עושים תשובה עד שיבוא אליהו. שנא': "הֲנֵה אֲנֹכִי שֹׁלֵחַ לְכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיאִ" ('מלאכי' ג) מה כתיב אחריו; "וְהָשִׁיב לִב אֲבוֹת עַל בָּנֵיהֶם" ('ילקו"ש' 'מלאכי' תקצה).

פי'; שהיסורים מבטלים את השאיפות הגשמיות והרע מתבטל. ואעפ"כ נשאלת השאלה; מי יעורר אותנו ללמוד מן היסורים? הן במצרים היה משה רבנו ע"ה, אבל בדור שכולו חייב שהכל בבחינת רוב עונות, לא נשאר אלא הנקודה האחרונה לבד, מי יוכל לעורר את הדור? וע"כ אמרו ז"ל; שאין עצה אלא גילוי של אליהו ז"ל. ומן השמים יעוררנו ויכניסו אל לבנו ניצוצות והרהורים של טהרה ותשובה ואין זמן מסוגל יותר לזה מחג הפסח, שבו מתחדשת בכל שנה השפעת החירות מיצה"ר. ('מכתב מאליהו' ב)

'ת"ר; חכם בנו, שואלו. ואם אינו חכם, אשתו שואלתו. ואם לאו, הוא שואל לעצמו. ואפי' שני ת"ח שיודעין בהלכות פסח, שואלין זה לזה' (פסחים קטז)

בעל ה'נתיבות' על ההגדה שואל: למה חייבו חז"ל בשאלה דוקא עד שאמר; 'ואם לאו, הוא שואל לעצמו'? התשובה היא; שכדי שהאדם ישנן לעצמו את אמונת יציאת מצרים והשגחתו הפרטית, צריך הוא להתרומם למעלה מטבעו עד שהוא ושכלו יהיו כעין שני גופים נפרדים, השכל העליון ישלוט על טבעו. האדם העליון מדבר אל נפשו כדבר איש אל רעהו, שכלו נבדל מגופו ומטבעו והוא נפרד ממדרגתו הפשוטה. צריך האדם ללמד ולאמן את שכלו שיהא שולט על הטבע, לשכנעו ולכופו לרצון השי"ת. ע"י לימוד ותוכחה מוסר שמפשיט את נשמתו מעל גופו ועושה את שכלו להיות שכל נבדל יגיע לנקודת האמת להתדבק באור העליון. רבנו יונה ז"ל אומר; 'שיחשוב בלבו כאילו עומד בשמים... כשתרצה לכיין פשוט גופך מעל נפשך ולאחר שיגיע לזו המחשבה יחשוב ג"כ כאילו הוא עומד בבהמ"ק שהוא למטה' (רי"ף 'ברכות' כב).

השכל שאינו נבדל מהטבע, הרי השפעת הטבע משתלטת עליו עד שהוא יורד לגמרי למדרגת הגוף והחומר ומפקיע את קיומו העצמאי עד כדי התבטלות מוחלטת, כיון שהשכל מעטה עליו לבוש הרי פסקה זיקתו לשכל העליון. צריך האדם להתרומם ששכלו יהיה נבדל מופשט, שלא יהיה קשר בין הגוף והנשמה שלא יפריעו זה לזה. ('ואני תפלה' ב). ■

ביצה

טעם לביצה בליל הסדר

לאפרוח, לומר לך; שאף יציאת מצרים, ניסיה וגילויה אינם השיא יש לראות בהם רק דרגת בינים להשגות שעוד יבואו להעפלה בשלבי ימי הספירה, עד לקבלת התורה. כמו שאמר הקב"ה למשה רבנו: **"בְּהוֹצֵאתְךָ אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹהִים עַל הַקָּר הַזֶּה"** ('שמות' ג יב). כל יציאת מצרים היא בכדי להגיע למטרה הנכספת; 'קבלת התורה'.

אֲשֶׁר שָׁנָא ה' אֱלֹהֶיךָ ('דברים' טז כב) אל תאבן את המושגים אל תקפא את השגותיך. **"אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ"** ('שמות' לד יז) אל תצוק את עבודת ה' לדפוסים קבועים, דוממים, אלא תמיד תוסיף ותשאף לעלות עוד ועוד להתקדם הלאה. ולכן הסביר; "זהו הטעם שאנו שמים את הביצה בליל הסדר, משום שהביצה מסמלת את שלב הבינים לדור הבא, בין התרנגולת

הרה"ק רבי מרדכי מאיזביצה זי"ע בספרו 'מי השלוח' נתן הסבר מעניין לכך שבין הדברים שמניחים בקערת ליל הסדר הוא 'ביצה'. ואת ההסבר נתן ע"פ דרכו המיוחדת אותה הוא דרש כל הזמן ואף זעק זאת לחסידיו בכל עת: "לעולם אל תעשו דבר שעשיתם אותו אתמול רק משום שעשיתם אותו אתמול". וכך גם הסביר את הפסוק: **"וְלֹא תִקִּים לָךְ מַצֵּבָה**

גללים

ביעור חמץ כזין

עצים ואינן מתירות שקיות תלויות ואינם זקוקות למעות וממילא היו מבינים שיש משהו המצוי במחיצתן של הפרות ומשטה בהם וכך היו מחפשים ומוציאים את הרועה ומשיבים את כספם מבלי לשים עצמם לצחוק. והנמשל; לבו של האדם אמור להיות מלא וגדוש במטבעות יקרות; תורה, מצוות ומדות טובות, אך האדם שוקע בתרדמה, מסיח דעתו, והיצר הרע אורב לו. בבחינת; **'אתה ישן והוא ער לך'** ('חובת הלבבות' ה). ברגע של חשבון נפש, ממשש האדם את כליו ומתבונן בלבו ומגלה שהוא מלא פסולת חסרת ערך של בהמיות העוה"ז. האדם מגלה בהרדה שאיבד את עולמו אך מושך בכתפיו בהשלמה; הרי העוה"ז מלא בהמיות ואיכשהו הצליחה בהמיות זו לרוקן את אוצרי ולטנף את נפשי, זה המצב ואין מה לעשות! כך הוא מתיאש וממשיך בדרכו, אך לו היה מעמיק לחשוב היה מתבונן ותוהה; הכיצד הצליחה בהמיות זו לחדור פנימה להבקיע את מבצרו ולגשלו מנכסיו? לו היה מחפש, היה מוצא את הגנב, היה מבחין שהיצר הוא האורב, שדבר לא נעשה מאליו ובכך היה רודפו עד חרמה, נועל את הדלתות, סותם את הפרצות, מאתרו ומוציא בלעו מפיו. לא די בכך שבדקין את הבית ומוציאים את החמץ, שפותחים את השקית ומוציאים את הגללים. אלא יש לבדוק את החמץ, לראות כיצד הוא הגיע? ולבער את שרשו ומקורו. ■

הריקה מלא אותה במקום המטבעות בגללי פרות עד אשר תפחה לממדיה הקודמים, או אז התגנב שוב חרש, תלה אותה במקומה ונמלט למקום מחבואו מאחורי השיחים במקום שיכול לראות מה נעשה מבלי להיראות. והנה, ניעורו הסוחרים משנתם ומיד הביטו אל על, נשמו לרוחה בראותם שהשקית תלויה במקומה, אך כשהורידוה הבחינו מיד שהיא קלה עשרת מונים משהיתה, מישושה והנה תוכנה רך וגמיש, פתחו את השקית בהרדה והנה היא מלאה גללי פרות, נשאו עיניהם כה וכה סקרו את השטח, אך לא ראו נפש חיה מלבד הפרות הרועות בשלוה. נאנחו השנים שמתו כתפיהם וקראו בהשלמה: "ראו מה עוללו הפרות הללו". ובכל זאת תמהו הסוחרים בלבם; הרי מעולם לא שמענו על פרות המטפסות על עצים או על פרות המתירות שקית של מטבעות ומרוקנות אותה ונוטלות אותן לעצמן ושמות גללים במקומן, לשם מה להן כסף? אט אט האמינו הסוחרים שמדובר במקרה מענין והפרות אשמות, אולם איך אפשר לתבוע אותן לדין תורה?! משל זה מופיע ב'שערי ארמון' על 'הגדה של פסח' בשם הרה"ק ר' יששכר דב מבעלזא זצ"ל. הסוחרים הטפשים ראו רק פרות וגללים ולפיהם הסיקו את מסקנתם המשוונה, הם לא טרחו כלל לחשוב מעבר לזה, לו היו חושבים מעט היו מבינים שלמעשה השאלות הן התשובות ואמנם אין הפרות מטפסות על

מעשה בשני סוחרים שהביאו סחורתם אל היריד, הם מכרוה ברווח נאה ופנו לשוב לעירם. היות שהשעה היתה מוקדמת העיר סמוכה ומזג האויר היה נאה החליטו לעשות דרכם ברגל, הלכו והלכו עד שהתעייפו, שמש הצהרים קפחה על ראשיהם ורגליהם כבדו, ראו הסוחרים עץ עבות המצל תחתיו והחליטו לשכב בצילו לנוח ולהחליף כח, אבל דאגו מה יהיה עם צרור הכסף הגדוש שבידיהם היכן יניחוהו בשנתם? התבוננו סביבם והנה אין איש. רק פרות אחדות רעו באחו הסמוך מעבר למשוכת שיחים, לכן בלב שקט ובוטח תלו את צרור המעות על אחד הענפים והלכו לישון. אבל אותם סוחרים לא ידעו שבאותו מקום שבו רעו הפרות מצוי גם רועה בקרבת מקום ואמנם הרועה ישב לו בצל השיחים והתבונן בהם מבעד לרשת העלים הסמוכה שהסתירוהו מעיניהם. משנרדמו, נגש בלאט משש את הצרור שהיה כבד ומלא מטבעות הורידו מן הענף ולקחו עמו. חשב הנער בלבו; הנה אוצרי בידי, אך עלי לכלכל מעשי בתבונה, שהרי אם אאסוף את הפרות בצעקות ובטפחות, יתעוררו הסוחרים ויבחינו בגניבה ואם אברח לבדי, יכעס עלי בעל הפרות ויפליא בי את מכותיו. החליט להמשיך ולהסתתר במחבוא השיחים ולשטות בסוחרים הישנים. מה עשה? רוקן את שקית הכסף ממטבעותיה וטמנן מתחת לשיחים. כדי שהסוחרים לא יבחינו בשקית

להזמנת הרב אמנון יצחק שליט"א לאזור מגורין או לכולל אברכים (לכולל בשעות הבוקר) 050-6788867 יהונתן

'ואך אתה הקהה את שניו ואמור לו..'

עגלון או בהמה?

מצות השמחה

חסידי אחד נכנס אל רבו האדמו"ר רבי יצחק מנעשכ"ז זצ"ל ופניו עצובות. "מה זאת?" שאלו רבו. **התחיל החסיד מספר בגילוי לב;** "כי החיטים השמורות שהכין לאפות מהן מצות לפסח נחמצו, כעת לא יוכל לאכול רק מצות שנאפו מקמח שלא נשמר משעת קצירה". "שים לב" **ענה לו הרבי:** "מצה שמורה היא אמנם הידור מצוה, אבל מצות השמחה בחג היא מן התורה. מוטב שתאכל מצה פשוטה בשמחה, מאשר תאכל מצה שמורה בעצבות".

ביצים קשות

מנהג ישראל לאכול ב'ליל הסדר' בתחילת הסעודה ביצים מבושלות. שאלו פעם את הגאון ר' מאיר שפירא מלובלין זצ"ל, **ראש ישיבת 'חכמי לובלין':** "מדוע אוכלים היהודים בליל הסדר ביצים קשות?" **השיב רבי מאיר:** "זהו סמל לקשיות העורף היהודית, כל מה שהן מתבשלות זמן ממושך יותר, הן מתקשות יותר ויותר". **וכך הדבר גם עמנו היהודים;** "וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ". **'ואפילו כלנו חכמים כלנו נבונים'** (הגדה של פסח)

מספר הגאון ר' יוסף חיים זצ"ל מבגדאד סיפור מענין הממחיש את ההבדל בין 'חכם' ל'נבון'; יום אחד יצא המלך לטייל מחוץ לעיר. **ופנה אל הגאון רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל, בעל ה'אורים ותומים' בשאלה:** "אומרים אתם כי 'חכם עדיף מנביא' (ב'ב' יב) אמור נא לי, באיזה פתח אכנס לעיר כשאחזור, האם מן הפתח הגדול שבחומה, או מן הקטן?" **השיבו רבי יהונתן:** "אם אומר לאדוני המלך שיכנס בעד הפתח האחד, יתחכם להיכנס בעד הפתח השני. אכתוב את תשובתי על פתק אכניסו במעטפה ואחתמנה בטבעתי. לאחר שישוב המלך מטיולו וישב על כסאו בארמונו, ישבור את החותם לפני ויקרא את תשובתי". **התשובה מצאה חן בעיני המלך ויעש כן.** לקח המלך את המכתב

לעולם אינו מתחיל דרכו, אלא בזה שמזלזל בגדרים שגזרו לנו חז"ל. ובסופו של דבר הוא מקצץ במצוות ודברים חשובים יותר ויותר. **וזה כונת שאלתו:** "מה העבודה הקשה הזאת לכם". **כלומר; הרי מן התורה אינו עובר על; 'בל יראה ובל ימצא'** (פסחים ה) אלא בשיעור כזית, או ככותבת, אלא שרבנן גדרו והוסיפו חומרה שיהא איסור חמץ גם במשהו. א"כ מדוע צריכים לדקדק כ"כ בקושי וזהירות על ביעור החמץ ואפית המצות ולמה לנו כל עבודת הנשים הכשרות והצנועות בערב פסח. ואמנם בתוכו ופנימיותו אינו חפץ לקים את מצוות התורה. **והיינו;** שהוציא את עצמו מן הכלל וכפר בעיקר, אלא שתחילת דרכו היא לזלזל בחומרות. **וזו גם הכוונה בהמשך הדברים; 'ואף אתה הקהה את שניו ואמור לו'** (הגדה של פסח) **דלכאורה;** הלא עיקר הדיבור תלוי בלשון, **ככתוב:** "**מִן־תָּמִיד וְעַד־לְשׁוֹן־מְשָׁלִי יח כא**) ולמה נקט השינים? אלא כי אלו נבראו כדי לשים מחסום וגדר לפה שלא ידבר מה שאינו צריך. ולדבריו של הרשע שאין צריך בגדרים וחומרות, אם כן, אין צורך גם בשינים השומרים את הלשון, **לכך; 'הקהה את שיניו'.**

עגלון או בהמה?

אל הגה"ק העילוי הידוע מרוגאצ'וב זי"ע הגיע יום אחד איש 'רשע' בעל גאווה ורע מעללים שניסה לשאול שאלות וחקירות טפשיות את הגאון ובדרך זו ללגלג על דרכו הידועה. **אמר לו הרוגאצ'ובר:** "גם אני רוצה לחקור. כשעושים קנין משיכה בבהמה ונותנים מכה לבהמה כדי שתרוץ, מדוע היא רצה? האם בגלל שהיא מפחדת לקבל עוד מכה, או בגלל שכשהיא מתרחקת היא אינה רואה את המקל ממרחק של שני מטר?" **הביט עליו אותו 'רשע' בתמיהה ואמר:** "סליחה, כבוד הרב, אבל שאלה זו צריך להפנות לעגלון. האם אני עגלון?" **תמה האיש. ענה לו הרוגאצ'ובר:** "וכי שאלתי אותך בתור עגלון? שאלתי אותך בתור בהמה".

החתום הניחו בחיקו ויצא לטיולו. **כשעמד לשוב אמר לנפשו:** "לא אכנס כדרכי בעד הפתח הגדול אלא אכנס בפתח הקטן". **בהגיעו לשם חשב:** "ודאי כתב הרב שאכנס בעד הפתח הקטן שלא כדרכי". **ופנה לעבר הפתח הגדול. כשהגיע לשם התחרט:** "ודאי צפה החכם היהודי כל זאת בעיני רוחו וכתב כן במכתבו". **קיצורו של דבר,** נתבלבלה דעתו ולא ידע כיצד לנהוג בסופו של דבר, **עלתה במחו המצאה להפך את שתי האפשרויות;** הוא ציוה לעבדיו לפרוץ בחומה פתח שלישי בין שני הפתחים הקיימים. **עשו כן והמלך נכנס בעד הפרצה.** אז הוציא המלך מחיקו את המעטפה ושבר את החותם לעיני הרב ופתחו. **וימצא כתוב בו משפט אחד, המצוטט מדברי המשנה; 'מלך פורץ לו גדר לעשות לו דרך'** (פסחים קי) **השתומם המלך ושאל:** "כיצד ידעת זאת?" **ענהו הרב:** "הלא כה אמרו חכמים; **'חכם עדיף מנביא'**". **חישבתי את כל ההתלבטויות שיעברו על אדוני המלך והבנתי את הפתרון שיעלה על דעתו". ועל כך אמרו חכמינו; 'איזהו חכם? הרואה את הנולד'** (תמיד לב) החכם, הוא בעל הידיעות הרבות והסברות הנכונות. **נכון, הוא המסיק מהן את המסקנות הנכונות, כמעשהו של רבי יהונתן זצ"ל. ('עוד יוסף חי' ואתחנן)**

'קדש' (הגדה של פסח)

פירושו של 'קדש'; שצריך להזמין עצמו להקב"ה. **'קדש' מלשון;** הזמנה כמו הפירוש של; **'הרי את מקודשת לי' שתהא מזומנת לי ואסורה לכולי עלמא כהקדש'** (תוס' 'קדושין' ב) כך צריך לקדש עצמו להיות מוכן להקב"ה. **(עבודת ישראל')**

'רשע מה הוא אומר?.. אף אתה הקהה את שיניו' (הגדה של פסח)

הרבה שואלים: "מהו העונש הזה להקהות ולהוריד לו את השינים?" **בשם המהר"ם שיק זי"ע מובא;** כי הנה הרשע

אחד מאלו שיש להקהות את שיניהם פנה בטרוניה אל הגה"ק רבי יהונתן אייבשיץ זי"ע: "מדוע נאמר בהגדה שיש להקהות את שיני הבן הרשע? והלא בתורה משיבים לו בנחת **ככתוב:** 'וְהָיָה כִּי יֹאמְרוּ אֲלֵיכֶם בְּנֵיכֶם מַה הָעֵבֶדֶה הַזֶּה לָכֶם? וְאָמַרְתֶּם זָבַח פֶּסַח הוּא לָהֶם' (שמות' יב) **ענהו:** "הלא תשובתך בצידך, בתורה מתקבצים הרשעים בכנופיה ושואלים בחבורה. ואם נקום להקהות את שיניהם תפתח קטטה ותגרה, הרשתה התורה להשיבם בנחת, אבל ב'הגדה' בא רשע אחד ומי יתאפק מהקהות את שיניו". מפני המגלגל חפו.

פירושים לשם מצה

המהרי"ץ מביא פירוש מעניין; שמצה זה מלשון מיץ, מה הענין של מיץ? **הוא כתוב כך:** 'נהגו כל ישראל לעשות מצת מצוה מסולת נקיה, מנופה בשלש עשרה נפה, כמצתו של שלמה. כי לשון מצה ר"ל המובחר והטוב שבחיטה. **מלשון;** "כי מיץ חלב יוציא קמח" (משלי' ל ג). **אבל הפירוש הפשוט;** מצה על שם המהירות **דהיינו;** מרוב המהירות שעושים את הבצק, נקרא בשם מצה. **פירוש נוסף למה נקרא בשם מצה,**

כתב הרמ"ק; מלשון מציצה. שהקב"ה מצץ אותנו מבין המצרים שהיינו משוקעים במ"ט שערי טומאה והקב"ה הוציא אותנו משם.

עוד פירוש שכתוב בספרים; שבכל חיטה יש בה כח חומצי **דהיינו;** כשעושים את הבצק ונותנים לו לתפוח, במשך הזמן הוא מחמיץ, עוד זמן ועוד זמן, עד שנהיה הבצק חמוץ. כאשר עושים מהר, תוך פחות משיעור הילוך מיל, שמונה עשרה דקות, או יש אומרים קצת יותר, על ידי שאתה חוסם את החימוץ ואופה מיד, אתה עוצר את הכח החומצי, מצצת את הכח החומצי, לא נתת לה להתפתח. אם כן יוצא שהמלה מצה, מלשון מציצה.

עוד פירוש; כיון שלא נותנים לה לתפוח, כאילו אתה מוצץ אותה, משאיר אותה נמוכה. כמו שיש פירוש כזה על לחם עוני, למה נקרא לחם עוני? כיון שהעיסה לא תופחת, היא עניה ושפלה. אם כן מצה, מצצת והשארת אותה רזה. אולי אקרא לכם את הלשון, דבר כחוש ודק נקרא בלשון סוריה, מציצה. למרות שמצה יכולים לעשותה עבה, אפילו בעובי טפח, אבל לא עושים אותה כך.

פירוש נוסף; מלשון מצה ומריבה **דהיינו;** כיון שדוחקים את המצה, כביכול רבים איתה. על ידי שעוסקים במצה בכח, כאילו יש מריבה בינינו וכן יש לשון כזו בזוהר הקדוש. **ה'זוהר' אומר;** מצה

מלשון מריבה, על שם שמברחה את כל המקטרגים ועושה מריבה עמהם.

יש פירוש מעניין שכתוב בעל ספר 'אגודת אזוב'; מצה מלשון מציאת חן **דהיינו;** על ידי שאנחנו מקימים את המצה הזאת, אנו מוצאים חן בעיני הקב"ה. **מלשון הכתוב:** "כי מִצָּיִ מִצָּא תַיִם וַיִּפֶק רָצוֹן מֵהָ" (משלי' ח לה) מצה מלשון מציאת חן. **כך כתב ר' יצחק האזובי ב'אגודת אזוב';** 'המצה היא רמז היותנו מוצאים חן לפני יוצרנו יתברך. **מלשון;** "כי מִצָּיִ מִצָּא תַיִם".

פירוש נוסף; מצה מלשון; **מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא טוֹב** (משלי' יח כב). **כתוב ב'רעיא מהימנא';** שהמצה היא כמו כלה השמורה לבעלה ובה נעשית המצה. לכן, עד שמגיעים למצה, מברכים שבע ברכות. **הברכה הראשונה;** בורא פרי הגפן. **השניה;** מקדש ישראל והזמנים. **השלישית;** שהחיינו. **הרביעית;** על נטילת ידים. **החמישית;** בורא פרי הגפן. **הששית;** המוציא לחם מן הארץ. **והשביעית;** מוציא מצה. המצה רומזת לשכינה **לכן אמרו חז"ל;** 'האוכל מצה בערב הפסח כבא על ארוסתו בבית המיו' (ירושלמי' פסחים' סח). המצה רמז לכלה, כמו שהכלה אסורה עד שמברכים שבע ברכות, כך גם יש שבע ברכות עד שמגיעים למצה. (מתוך שיעורו של הרה"ג רבי יצחק רצאבי שליט"א) ■

בבא סאלי

חינוך כפרני

לחוקק חוק המיועד להרגיל את לבות ילדי ישראל להלעיטם בלמודי כפירה ואפיקורסות". שמע אופקיר על החוק המוצע, אך ענין זה לא היה בתחום סמכותו. "אני שר המשטרה" הזכיר **לאורחו:** "איני שר החינוך". "לא" השיב **ה'בבא סאלי':** "דע לך, כי מרגע זה ואילך אינך שר המשטרה אלא שר החינוך". "הכיצד?" **תמה אופקיר** "זה עתה החליטה הממשלה, בהעדרך, למנותך כשר החינוך" **הודיעו הרב.** "אם כנים דבריך, רבי, מבטיח אני חגיגת כי החוק לא יתקבל" **ענה אופקיר המופתע.** הוא שב לישבת הממשלה שם התקבל בתרועות ובברכות ובשרוהו כי זה עתה נבחר פה אחד לכהונת שר החינוך. הדבר הראשון שעשה בכהונתו החדשה; ביטל הצעת החוק לחייב את ילדי ישראל בלמודי כפירה ולאפשר להם להמשיך בחינוכם המקורי ברוח מורשת היהדות. **(סידנא בבא סאלי' א קעו) ■**

חוק, שיחייב את היהודים לשלוח את בניהם לחינוך הכללי. החליט ה'בבא סאלי' ללחום בהצעת החוק, מכל שרי הממשלה לא הכיר אישית אלא את שר המשטרה, הלה היה בנו של הפחה בעיר בודניב, הערצתו של הפחה ל'בבא סאלי' היתה כה רבה, עד שביקשו שיתיר לבנו אופקיר, להתרועע בקטנותו עם בני ביתו של הרב. עתה גדל אופקיר, עלה בסולם התפקידים, עד שהיה לשר המשטרה. נסע ה'בבא סאלי' לעיר המלוכה רבאט וביקש להוועד עם אופקיר. התברר, שהוא שוהה עם חבריו השרים בישבת ממשלה. ביקש ה'בבא סאלי' להודיעו שהוא ממתין לו, להפתעת הכל, קטע אופקיר את השתתפותו בישבה ויצא אל הרב. "מדוע בא הרב לבקרני?" **שאל ביראת כבוד.** "עם ישראל ותורתו נתונים בידך" **אמר לו ה'בבא סאלי' בהתרגשות עצומה.** "אינני מבין" **אמר אופקיר.** הסביר לו הרב: "עומדים

כאשר כיהן הגאון הקדוש רבנו ישראל אבוחצירא ה'בבא סאלי' צ"ל כרבה של בודניב שבמרוקו נסע פעם לכפרים סביב כדי לעמוד על משמר הדת והמצוות. נצלו המשכילים את העדרו, שכרו מבנה מפואר והחלו ברישום תלמידים לבית ספר ברוח ההשכלה הכפרנית. כששב ה'בבא סאלי' ממסעו, היו הלמודים בעצומם. כינס את הקהל ודרש במפגיע להוציא את הילדים מבית הספר המעבירים על דתם. הללו לא החרישו. מנהל בית הספר עבר מבית לבית ופיתה את ההורים בחלקת לשון ובמתת יד להשאיר את בניהם בבית ספרו. **ענה ה'בבא סאלי' ואמר:** "אב שלא יוציא את בנו מבית הספר החילוני מובטח לו שבנו לא יוציא את שנתו". למחרת היום נסגר בית הספר מחוסר תלמידים. אך השטן לא אמר נואש, המשכילים החליטו לכפות את ארסם דרך משרד החינוך המקומי ולחוקק

מרבנו מרן בעל 'אילת השחר' שליט"א

ולדעת הגר"א; מברכין על נטילה זו ונמצא לכלל הפחות לדעת הגר"א אין ברכתו לבטלה".

ומענין לענין בסוף 'אילת השחר' על 'נדה' – 'טהרות' שבהסדו הגדול יתברך יצא לאור עולם בימים אלו, מובא ספק; באם בירך המוציא ועדין לא אכל ונזכר שלא נטל ידיו, אם מותר לו לכתחילה ליטול ידיים ולברך ענט"י? והי' נראה; דכיון דלכתחילה אסור להפסיק בין ברכה לאכילת המוציא צריך לאכול פחות מכזית ואח"כ ליטול ידיים ולברך לפני הניגוב ענט"י, כיון דמבואר לעיל במ"ב סי' קנ"ח סק"י דרוב הפוסקים ס"ל דעל פחות מכזית אי"צ כלל נטילה. שו"ר דב'שערי תשובה' לקמן אות י"ג לענין אם נודע שהמים פסולין כתב לעשות כן, לאכול פחות מכזית.

אלא דצ"ע דאפשר דכיון דדעתו לאכול עוד, אז אפילו את הפחות מכזית אסור לו לאכול בלי נט"י וא"כ אפשר דעדיף שיטול ידיו ויברך ענט"י לפני הניגוב ואח"כ יאכל המוציא, וצ"ע לדינא. עכ"ל אילת השחר. והעיר ת"ח א' דכיון דחייב נטילת ידיים הוא רק באוכל כביצה, או כזית עכ"פ, א"כ צריך שיאכלנו בתוך כדי אכילת פרס, וממילא חתיכה שאוכל מתחילה פחות מכזית ואח"כ מפסיק זמן כדי אכילת פרס עד שמתחיל כזית חדש, אינו חייב בנטילה, וא"כ חוזרת העצה הנ"ל.

אך אמר מרן: "דאינו מוכרח שבשביל חייב נטילת ידיים צריך שיאכל בכדי אכילת פרס, אבל גם אם נימא שצריך צירוף אכילת פרס, מ"מ פשוט דכל משהו ומשהו שאוכל בסעודה זו הכל חייב בנטילה".

וקצת סמך לדבר ממה שמבואר לגבי סוכה דכשאוהזו באמצע סעודה, כל משהו שבסעודה אסור לאכול חוץ לסוכה, עי' מ"ב סי' תרל"ט.

הסיבה כיצד?

הסיבה היינו; שנשען גופו וראשו על הצד. ולא סגי במה שגופו נשען וראשו באויר. אלא דסגי אם נשען ראשו על ידו. (היינו; שתופס הראש בכף ידו הנשען על הצד).

מיהו; שתיית הכוס בהסיבה לא יתכן, דהא כשבא להכניס לפיו נשפך היין, לכן העצה היא שילגום מעט יין בפיו כשהוא יושב. וקודם שיבלע יסב על צדו ויבלע היין. וכך יעשה כמה פעמים עד שיגמור הכוס ומה שמכניס לפיו בלי לבלוע אינו כלום.

כזית בכדי אכילת פרס

שיעור אכילת פרס יש לנהוג ל-4 דקות. ויש להיזהר מאד בכל ימי החג להקפיד לאכול לכל הפחות כזית א' בתוך שיעור זה, דאל"ה נכשלין בארבע ברכות של ברכת המזון לבטלה ח"ו.

ולכן יש להקפיד שיחביאו מתוך הפתיים חתיכה אחת שיש בה כזית, כדי שיחול עליו חיוב בדיקה ופחות מכזית לא מחייב בדיקה. וצירוף לא שייך רק בכלי, אבל הבית אינו מצרף החתיכות להיחשב כזית. (ומה שמכניסן אחרי שמצאן, לתוך כלי אחד אינו מועיל, דעכשיו אין כבר דין בדיקה, אחרי שהם כבר אצלו ביד).

ארבע קושיות ותשובה?

שאלו: "מה תשובה השיבו לבן השואל, על טיבול שתי פעמים. ועל שאלה הרביעית למה מסובין, הרי אומרים רק; 'עבדים היינו' (הגדה של פסח) והיכן ההסבר לתשובה על כל השאלות?"

ת: "התשובה על כל השאלות היא אחת; כי בלילה הזה הוציאנו ה' ממצרים וממילא לילה זה הוא שונה, אך מה הטעם של כל דבר, א"צ לפרט לו".

מרור – מתוק

ה'חיי אדם' כתב; דיוצאין ידי מרור באכילת חסה, אע"פ שהיא מתוקה, כיון שלאחר זמן נעשית מריירא. אך החזו"א הרבה להשיב; דהעיקר הוא להרגיש טעם מרור (קכד לט) והרי בלע מרור לא יצא כי לא הרגיש טעם והאיך יוצא במתוק?

אך י"ל לסברת ה'חיי אדם'; דמה שאמרו בלע מרור לא יצא. היינו; דחזו"ל הצריכו שירגיש טעם הירק שקבעו חזו"ל שהוא בכלל מרור שאמרה תורה. אבל לא צריך שירגיש מרירות דוקא, אלא כל שהרגיש טעם הירק היינו; טעם מרור שאחזו"ל.

ולפי"ז אם יבלע חסה, לא יצא, דלא הרגיש טעם הירק.

ברכה אחרונה אחרי כוס ראשון

לאחר שתיית כוס ראשון נמשך הרבה זמן אמירת ההגדה. ונמצא שעובר שיעור עיכול. ואף אם יצויר שלא יעבור שעה וחומש, מ"מ שיעור עיכול במשקין הוא זמן מועט. ולא שייך שיצא בברכת על הגפן שיברך לבסוף וצריך לברך ברכה אחרונה אחרי כוס ראשון.

כזית א' ומשהו

במ"ב כתב; שלכתחילה יאכל שני כזיתים. א' מהפרוסה וא' ממצת המוציא. ואינו מובן למה צריך לאכול ממצת המוציא כזית, הרי חיוב המוציא הוא אפילו על משהו וא"כ סגי שיטעם משהו מהמצת שבירך עליה המוציא?

נטל ידיו בערב פסח אחר הצות

מעשה באחד שננטל ידיו בערב פסח ושכח שאי אפשר לאכול המוציא ובירך על נטילת ידים, מה העצה שלא תהא ברכתו לבטלה.

אמר לו מרן: "שהיה צריך ליקח פרי ולהרטיבו במים ובכך יתחייב בנטילה.

בלי בגד עליון, ערום הוא!

שו"ע; 'אפילו עני... ימכור מלבושו... בשביל יין לד' כוסות' (או"ח' תעב טז). צ"ב; "במאי מיירי? אי במלבוש שעל גופו וישאר ערום, בודאי לא חייבוהו חזו"ל לילך ערום. וע"כ דיש לו כמה מלבושים. א"כ, מאי קמ"ל שימכור מלבושו יותר משאר נכסים שיש לו?" **ורצו לומר:** "דמיירי במלבוש עליון". **אמר רבנו שליט"א:** "לילך ברחוב בלי מלבוש עליון היינו 'ערום'..."

ימי הפסח – חיזוק בהשגחה פרטית

שאלו: "מה הדבר שצריך להתחזק בו בימי הפסח?"

ת: "לחזק ההתבוננות בהשגחה פרטית". ומרבה רבנו שליט"א לדבר ולספר מה שיכול כל א' וא' לראות בימי חיי האיד שההשגחה העליונה מכוונת את דרכו והכל מסודר משמים בתכלית, בין לטוב ובין ח"ו. ואין לו לאדם רק להתפלל אליו ית"ש ולקוות לטוב.

האמונה והבטחון

הראשונים אומרים שהאמונה בלי בטחון, אינה אמונה שלימה.

והמציאות היא; שגם המאמין הגדול, כל זמן שאין לו בטחון, נשאר האמונה רק בתור ידיעה לחוד, אבל אין לה שייכות 'אליו'. ורק ע"י הבטחון הרי 'הוא מחובר' בפועל אל האמונה. ונמצא שהבטחון הוא קיום האמונה למעשה.

אמר רבנו: "פעם היה יותר בטחון. ולמשל בנישואנו (באמצע המלחמה) לא הי' לי פרוטה ולא לאשתי פרוטה...". **כמה שאדם הוא גדול, התורה גדולה עוד יותר...**

פעם אמר החזו"א: "דכל בן אנוש לא ימלט מטעות. כי כמה שהוא אדם גדול מאד, בכל זאת התורה עוד יותר גדולה..." **ואמר:** "דגדולי הפוסקים כמו הש"ך, היה עליהם שמירה מיוחדת שלא יבואו לכלל טעות, כיון שפסקיהם נוהגים לכל ישראל. אבל בלי זה, כל בן תמותה לא ימלט מטעות".

בדיקת מקום שאין מכניסין חמץ

הבודק חמץ ומיד אחר הברכה בדיקת מקום שאין מכניסין בו חמץ ואח"כ הפסיק בדיבור קודם שהמשיך למקום החייב בבדיקה, הוי הפסק וצריך לחזור ולברך, דבדיקת מקום שאין מכניסין בו חמץ לאו שמה בדיקה. ולא דמי ל'גביל לתורא' (ב"מ' טט) דלא הוי הפסק. כיון שזה דבר הצריך לעשות, משא"כ מקום שאין מכניסין בו חמץ, א"צ בדיקה כלל.

ומטעם זה בזמנינו שמנקים הבית מתחילה היטב היטב, דומה למקום שאין מכניסין בו חמץ וצ"ע; האיך מברכים?

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

חדש!!! ב'שופר'

דיסקים חדשים

ב-5 ש"ח בלבד!

ניתן להעביר רצועות MP3 לנגנים

רח' מתתיהו 10 בני ברק
08:00-18:00 03-6777779

לאור הביקוש בס"ד - ארגון אופק שמח להודיע על:

הרחבת המסגרת התורנית בירושלים

לצעירים וסטודנטים

בוגרי צבא (28-20)

בשעות אחה"צ והערב

שעות הבוקר: עבודה / לימודים אקדמיים

הדרכה אישית - שיעורים קבוצתיים וחברותות

מגורים במחיר מסובסד

לפרטים והרשמה:
052-769-6595 0548-440-480

שחל בשבת, כדי שלא לבטל מצות הגדה שהוא מן התורה ע"ש.

וקשה; דהא מן התורה יוצא במה שאומר שהקב"ה הוציאנו ממצרים, וזה יודע גם כל עם הארץ, ולמה צריך להתיר לו קריאת ההגדה.

והדבר מפורש בראשונים כמובא באבודרהם, שהביא בשם הר"ף; למה אין מברכין ברכת המצות על ההגדה. **ותירץ;** דבמה שאמר בקידוש זכר ליציאת מצרים, יצא כבר ידי חובתו, ע"ש.

ובשם הגר"ח זצ"ל מובא כמה חילוקים בין מצות סיפור למצות זכירה, דצריך דרך שאלה ותשובה ועוד, אך מדברי הראשונים מבואר דהיינו הך.

מיץ ענבים בד' כוסות

בשתיית מיץ ענבים סובר מרן הגר"ש שליט"א; דאינו יוצא ידי חירות ולכן יש לשתות יין. אמנם א"צ לשתות יין חזק דוקא, אלא יין דל כהל נמי יין משמח הוא.

אמנם נשים לא ישתו יין, דמבואר בגמ' שהוא מביא מכשול ואדרבה ישתו דוקא מיץ ענבים. וכן יש להקל לקטנים ונערים לשתות מיץ.

מצות מכונה

מצות מכונה חשיבי שפיר מצות לשמה לצאת בהם ידי חובת מצה. ועני המתפרנס מן התמחוי יכולים ליתן לו לליל הסדר מצות מכונה. דכך לי הם כמו של יד. ויש שהיו מקפידים לאכול בליל הסדר דוקא מצות מכונה. והחזו"א נתן להרבנית ע"ה לאכול מצות מכונה. ■

(וקצת תמוה מה שהעולם אוכלים כ"כ בחפזן וחוששין אולי לא יספיקו כזית בכדי אכילת פרס, דהא פרס הוא שיעור אכילת כמה ביצים. והאיך יתכן דבזמן שאפשר לאכול כמה ביצים לא יספיקו לאכול כזית אחד? אתמהא! - זולת זקן, או חולה שקשה לו האכילה).

חריכת המצה לעשותה שלימה

'מצה שנחסרה', הורה החזו"א שמועיל אם יחרכנה באור לעשותה שלם (ואי"ז נוגע לאין אפי' אחר אפי' דשבת, משום דלגבי ברכת המוציא סגי במה שנראית שלימה).

ויש להסתפק בהא דלחם שחסר בו א' ממ"ח נחשב שלם לענין לחם משנה; מה יהי' אם בירך המוציא בשבת, או ביו"ט על לחם, או מצה שלימה וחתך מעט פחות ממ"ח לטעום המוציא. אם זה נחשב עדין שלם? (בשביל אחר שרוצה לברך, או לסעודה אחרת) או **דילמא;** דוקא כשנחסר מעצמו, או שחיסר לסיבה אחרת, אבל אם נשתמש בו ללחם משנה ובצע עליו, לא חשיב כבר שלם, דהוא כעין תרתי דסתרי דנקרא שבצע עליו ומצד שני הוא עדין שלם לאותו ענין?

ומסתבר; דבאופן זה לא חשיב שלם, דאל"כ יכול ליקח מצה אחת גדולה ויקח מעט ממנה בכל סעודה.

עיקר מצות הגדה - שהוצאתנו ממצרים

מ"ב סי' ער"ה סק"ז בשם הפמ"ג; דעם הארץ שאינו יודע ההגדה כלל, אפשר דיש להקל לו לקרות לאור הנר בליל פסח

גבעת זאב

מתנ"ס גבעת זאב התאנה 6 יום ראשון כג' ניסן 15/04/12

כניסת חגיגה 20:30 פתיחת שערים ב-20:00 תחילת התוכנית ב-20:30

פתח תקוה

אולם שרת חיים עוזר 8 יום שלישי כה' ניסן 17/04/12

כניסה 10 שקל 20:30 פתיחת שערים ב-20:00 תחילת התוכנית ב-20:30

קרית שמונה

היכל התרבות כיכר צה"ל 1 יום חמישי כז' ניסן 19/04/12

כניסה 10 שקל 20:30 פתיחת שערים ב-20:00 תחילת התוכנית ב-20:30

© כל הזכויות שמורות לארגון "שופר" ההרצאות מאובטחות

שידור חי באתר 'שופר' WWW.SHOFAR.TV

מכל הארץ משתתפים בכל בקר בשעורו של הרב אעגון יצחק שליט"א בבית כנסת "ביע אומר" של הרב יגאל כהן שליט"א רחוב עוזיאל 41 ב"ב השעור ב-5:00 ביחובת הלבבות 'שער חשבון הנפש' ולאחר עכן תפילה בהנף החמה עם הרב שליט"א ושיעור בהלכות ובידף היומי שדור ישיר בכל בוקר באתר 'שופר' www.shofar.tv

'קופת העם' מהפכה עולמית

"ברוך אשר יקים את דברי התורה הזאת וענו כל העם אמן"

'קופת העם' הינה חזון של הרב אמנון יצחק שליט"א שקבל את ברכת הגאון הרב אהרן לייב

שטיינמן שליט"א בהארת פנים גדולה כדי לחלץ את האברכים הנדכאים מתחת עול הפרנסה והצמצומים והגזירות של הממשלה כנגד לומדי התורה ולתת להם תמיכה מקופה זו ואשר ילמדו את בעלי התשובה תורה בכל רחבי הארץ ובישיבה שתוקם בסייעתא דשמיא כרצון הגאון גדול הדור מרן הרב שטיינמן שליט"א.

'קופת העם' תאיר את פניהם של משפחות האברכים בסיוע נצרך וחשוב זה ותאיר באור החכמה את עולמם של בעלי התשובה המשוועים לאורה של התורה.

'קופת העם' הינה קופת הזכויות הגדולה ביותר בעם ישראל בעת הזו וחובה על כלנו לא לעמוד מנגד ולסייע בכל מה שאפשר באופן קבוע ושוטף ואף בתרומות חד פעמיות.

'קופת העם' תעניק לתורמיה את הדרגה של 'תמכין דאורייתא' בתרומתם ותגן בעדם מכל רע ושיזכו שמדה כנגד מדה יזכו שבניהם לא יסורו מדרך התורה וילכו בה תדיר בבריאות שלמה ואיתנה.

זכרו: כל סכום של תרומה ל'קופת העם' הופך אתכם לשותפים במפעל העולמי הגדול של חיבור עולם התורה ועולם התשובה, בברכות הרה"ג הרב שטיינמן שליט"א והרב אמנון יצחק שליט"א שיחולו עליכם תמיד אמן.

כל התורמים מעל סכום של \$1000 יזכו לברכת הרב אמנון יצחק שליט"א אישית בטלפון. ורשימת התורמים הקבועים תועבר למרן הרב שטיינמן שליט"א לברכה אישית.

ניתן לתרום בטלפון; 050-6500666 / 03-6777779

או באתר; www.shofar.net / www.shofar.tv

אברכים המעוניינים ללמד בעלי תשובה ישלחו את פרטיהם המלאים בפקס 03-6740578 או לת.ד 2711 בני ברק:

שם: _____ משפחה: _____ כתובת מלאה: _____

טל': _____ פלפ': _____ אימייל: _____ מס' נפשות: _____

מס' שנים בכולל: _____ שעות נוחות ללמד: _____ וכמה ימים בשבוע? _____ המלצה: _____

שבוע שלם של נופש רוחני והתעלות

עם הרב אמנון יצחק שליט"א

בימים א - ה בין התאריכים ד' - ח' בתמוז 24-28/06/12
במחירים מסובסדים של מ-350 ש"ח ללילה ו/או 400 ש"ח ללילה לזוג חצי פנסיון
ניתן להזמין חדרים גם ל-3 ימים ו-2 לילות בלבד;
מראשון עד שלישי ו/או משלישי עד חמישי
הנופש יתקיים במלון 'המצודה'*** (לשעבר אריסטון) שדרות הרצל 19 טבריה
בנוסף מגוון פעילויות ואטרקציות לפי הזמנה במלון
שמרטפיות לילדים

לזכאי ח"י וכ"ח כפלים לילה ראשון חינום ומ"ח כפלים 2 לילות חינום

וכן נשארו מס' חדרים לששי שבת פרשת מטות מסעי 20/07/2012 א' אב התשע"ב

לפרטים 'שופר' רח' מתתיהו 10 בני ברק, טל' 03-6777779